

## Verslag excursie Leudal, Heythuysen 5 maart 2017

Tijdens het indelen van de excursies vorig jaar hadden wij besloten eens naar het Leudal te gaan. Een gebied waar we niet vaak komen. Vandaag parkeren wij bij Restaurant de Busjop te Heythuysen voor een excursie door het Leudal. 20 liefhebbers zijn om acht uur bij elkaar gekomen met een half bewolkte lucht en tien graden. Sjoerd van der Schuit heeft een route voor ons uitgestippeld en dus gaan wij op weg, begeleid door de herhalende zang van de zanglijster. Lopend richting de Tungelroyse beek worden we vergezeld van talrijke mezen,



zoals de koolmees en pimpelmees. Hoog in de dennen vele goudhaantjes, die met hun hoge zang voor velen moeilijk te horen zijn. De beek meandert met een snel tempo door het landschap. Snel en actief klimmen de boomklevers schokkerig langs de stam en takken, zowel met grote gemak naar boven en weer naar beneden. Dit in tegenstelling tot de boomkruiper die onder aan de stam begint en zo naar boven klimt om zijn kostje van kleine

insecten bij elkaar te scharrelen. Hoog in de elzenbomen peuteren sijzen, putters en barmsijzen, gebroederlijk naast elkaar, de zaden uit de proppen. In het bos staat een hoge toren van ongeveer 15 meter. Hier komen wij de heer Sjra van Horne tegen, die bereid is ons een en ander hierover te vertellen. Deze toren is gebouwd door paleontoloog Prof. E. Dubois, die van 1906 tot en 1940 op het landgoed de Bedelaar experimenten uitvoerde op het terrein van natuurontwikkeling. Hier bouwde hij de toren met de bedoeling, dat zich hier uilen en vleermuizen zouden huisvesten.



Hiervoor zijn verschillende openingen in de muren gemaakt. Op dit moment zit er hier volgens Sjra een bosuil in, waarvan de jongen binnenkort wel geringd kunnen worden. Het is zeer uitzonderlijk dat een bosuil in een gebouw nestelt. Zij geven anders meer de voorkeur aan een holle boom.



We lopen door en komen in een open landschap terecht, waar we aangenaam verrast worden door het zacht en jodelend geluid van de boomleeuweriken. Kenmerkend voor deze vogel is de korte staart en de brede wenkbrauwstreep die in een V samenkomt achter in de nek. Boven de bossen schroeven een drietal buizerd op in de inmiddels nagenoeg blauwe hemel. Rechts zien we een vennetje waar op dit moment allen een wilde eend zich ophoudt. Links en rechts worden bomen gekapt om het landschap een meer open karakter te geven en om op verschillende plaatsen de hei terug te laten komen. Tussen de buizerds komt een juveniele havik aanvliegen en in het bos wordt nog een matkop gehoord. Op de terugweg naar de parkeerplaats vliegt een zwarte specht over met de typische *kruu kruu* geluid. Nog mooier is als de vogel vlak voor ons op een meter hoogte tegen een boom gaat zitten. Dit

maak je maar zelden mee, daar zij ontzettend schuw zijn. Ook nu. Snel kruipt hij achter de boom en kijkt af en toe of we er nog zijn, om daarna verder weg te vliegen.  
Na een kop koffie bij de Busjop keren wij huiswaarts. Het is zeker de moeite waard om dit gebied nogmaals te bezoeken. Vooral over een paar weken als er meer vogels uit het zuiden zijn teruggekeerd, want 41 soorten kan meer. Bedankt Sjoerd en Sjra.

Meinse van der Velde



